

Демян Бедни
Оплаквачки

Покрусен бе Филон – почина Антигона, дъщеря му.
И както на богатството му подобава
(не бе скъперник, искам да добавя)
направи погребение голямо.
„О майко – втората му щерка се завайка,
кажи ми как това да разбере:
нима не съм аз на покойната сестра
и ти не си й майка,
че чуждите жени за нея повече от нас
обливат се в сълзи и вят с жален глас?

Скръбта им е голяма
и мъката им – очевидно,
че мен ми става чак обидно.
Защо дойдоха отдалече и над тая черна яма
така оплакват чедо чуждо, непознато?“
„Нима – въздъхна майката – си сляпа, дъще мила,
че оплаквачки са това – тълпа, наемна сила?
Купуват се сълзите им богато!“

Добре се различава не единствено след смърт
скръбта на мълчаливите или принудените да мълчат
от диви гласове, от крясъка на глупавите квачки,
от непрекъснати истерии, наемни оплаквачки!

КРАЙ

© Красимир Машев, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедьоври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4020>]